

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 5C/237/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210188
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Kubjatková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2013:5312210188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou Mgr. Andreou Kubjatkovou v právnej veci navrhovateľa J., R..K..S., J. XX, L., A.: XX XXX XXX, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi R. K. - H. R. R. K., Ž. X. XX, Bratislava v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a .

Odporkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 žiadal, aby mu odporkyňa nahradila škodu vo výške 3.12,94 € a nemajetkovú ujmu vo výške 624,19 €. Škoda vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Nesprávny úradný postup súdu spočíval v nevydaní rozhodnutia bez zbytočných prieťahov - zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia s omeškaním a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

V príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu vznikla navrhovateľovi škoda v žalovanej výške.

Skutočná škoda vo výške 3.120,94 € predstavuje náhradu istiny, ktorá nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver. Nemôže tak nastať akceptácia návrhu na vymáhanie istiny s príslušenstvom exekučným súdom.

V príčinnej súvislosti s tým žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní vypočítaná zo základu 660 € na rok, ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásady do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu v dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, sumu 624,19 €, t.j 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Na základe týchto skutočností žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že odporkyňa je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, ďalej

má súd zaviazať odporkyňu zaplatiť príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s trovami súdneho konania.

Odporkyňa uviedla, že návrh je zmätočný, má nedostatky, nie je jasný titul nároku na náhradu škody, či ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia, ako nezákonného rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup z dôvodov prietahov v konaní, v tomto prípade však navrhovateľ neuvádza aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, či podal žiadosť na prietahy v konaní predsedovi súdu alebo ústavnú sťažnosť.

Uviedla, že nie sú splnené podmienky podľa § 8 OSP, § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. Nie je daná právomoc súdu vo veci konať. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku u nadriadeného orgánu a podaním žaloby o náhradu škody za nesprávny úradný postup nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bez ostatných zákonných náležitostí bola odporkyňi doručená dňa 23.4.2012. Žaloba na súd bola podaná dňa 27.9.2012. Žaloba bola podaná predčasne. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré navrhovateľ na výzvu odporkyne v stanovenej lehote neodstránil, preto odporkyňa nepovažuje nárok za predbežne prejednaný. Z uvedených dôvodov odporkyňa nenahradila navrhovateľovi škodu za nesprávny úradný postup súdu v rámci predbežného prejednania nároku.

Vo veci samej odporkyňa navrhla návrh zamietnuť ako nedôvodný, nepreukázaný. Navrhovateľ má dôkazné bremeno za výsledok sporu, za svoje tvrdenia v návrhu, ktoré v celom rozsahu presúva na súd.

Tvrdené prietahy a nezákonný úradný postup súdu v konaní nemožno konštatovať s poukazom na Nález Ústavného súdu SR III-ÚS/69/2011-25 zo dňa 3.5.2011 („každý nech si stráži svoje právo“). Navrhovateľ nevyužil účinné právne prostriedky nápravy, nepodal opravné prostriedky. Odporkyňa má zato, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). V opačnom prípade by mohlo dôjsť aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Odporkyňa poukázala aj na to, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05, II.ÚS 93/03). Odporkyňa poukázala na to, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, teda exekučný titul, ktorý sa týka rozhodnutí rozhodcovských súdov. Od 1.6.2011 bol exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z.z. Pri žiadostiach doručených súdu po 1.6.2011 nejde o porušenie zákonnej lehoty v uvedených prípadoch. Je správne, keď analogicky rovnako súdy postupujú aj v prípadoch pred 1.6.2011. Nedodržanie lehoty 15 dní na vydanie poverenia pri exekučných tituloch - rozhodcovských rozsudkoch nemožno považovať za prietah v konaní.

Odporkyňa poukázala aj na to, že lehota 15 dní bola stanovená len na vydanie poverenia, nevzťahuje sa na prípady zamietnutia návrhu na vydanie poverenia, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ak súd exekútora nepoverí, 15-dňová lehota neplatí § 41 ods. 2) písm. d) EP sa správne aplikuje na rozhodcovské rozsudky aj pred 1.6.2011, nakoľko v samotnej dôvodovej správe k tomuto novelizovanému ustanoveniu EP sa uvádza aplikácia aj na rozhodcovské rozsudky, ako exekučné tituly, čo osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR. V prípade, keď poverenie nebolo vydané, navrhovateľ nemôže svoj nárok uplatňovať z titulu prietahov v konaní, ale len z titulu nesprávneho úradného postupu súdu (ktorý podľa navrhovateľa spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov) z titulu vydania nezákonného rozhodnutia. Za nesprávny úradný postup však nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým súd návrh na vydanie poverenia zamietol (Najvyšší súd ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR

4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejmé, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli zamietnuté žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu. Uvedené rozhodnutie za nezákonné možno považovať len vtedy, ak bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť.

Odporkyňa zároveň vznesla, v niektorých prípadoch námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu došlo pred marcom 2009, ku dňu podania žaloby 27.9.2012 uplynula 3-ročná premlčacia lehota.

Namietla, že navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka, právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, vznik a výšku škody, nevykonalnosť pohľadávky. Pokiaľ uplatňuje nemajetkovú ujmu, nemožno stotožňovať kritéria nemajetkovej ujmy pre fyzické osoby s kritériami nemajetkovej ujmy pre právnické osoby. Škodu navrhovateľ presvedčivo nevyčíslil, nezodôvodnil. Podmienkou je preukázať, že konštatovanie porušenia je nedostatočné. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade práve navrhovateľ koná v rozpore s dobrými mravmi, keď opakovane požaduje od spotrebiteľov v rozpore so zákonom neprimerane vysoké úroky, poplatky a iné sankcie. Opakovane porušuje práva spotrebiteľov. Tvrdená škoda mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

Odporkyňa uviedla, že nie je daná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností súdu a vzniknutou škodou (§ 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Tento stav si zavinil samotný navrhovateľ spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv. Žiadala návrh zamietnuť a priznať trovy konania.

Na daný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, prietahom v konaní, došlo po účinnosti uvedeného zákona. Zákon upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Preto súd okrem osobitného zákona č. 514/2003 Z.z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia občianskeho zákonníka o náhrade škody tretí oddiel - § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, článok 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, exekučný poriadok.

Právomoc Okresného súdu v Čadci na konanie a rozhodnutie podľa § 8 OSP a § 15, 16 zákona č. 514/03 Z.z. je daná. Súd konanie nezastavil podľa § 103, § 104 ods. 1 prvá veta OSP. Ku dňu rozhodovania súdu podľa § 154 ods. 1 OSP uplynula lehota 6 mesiacov od podania žiadosti nadriadenému súdu. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Pre posúdenie právomoci súdu je právne irelevantné, že navrhovateľ neodstránil vady žiadosti o predbežné prejednanie nároku v stanovenej lehote (§ 16 ods. 2 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z.: „Tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.“). Na Okresný súd v Čadci navrhovateľ doručil kópie žiadostí o predbežnom prejednaní nárokov s dátumovou pečiatkou nadriadeného orgánu. Doručenie žiadostí potvrdila vo svojom vyjadrení aj odporkyňa. Súčasťou žiadostí bol aj nárok týkajúci sa tohto súdneho sporu. Tým mal súd splnenú

podmienku zo strany navrhovateľa podľa § 15, 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Podľa § 9 ods. 1 prvá veta OSP štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pasívne legitimovaným subjektom je teda Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR. Navrhovateľ správne označil pasívne legitimovaný subjekt v tomto konaní.

Navrhovateľ je v spore aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na náhradu škody, pretože bol účastníkom exekučného konania, v ktorom došlo k tvrdenému porušeniu jeho práv a k tvrdenému vzniku škody (§ 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Súd vykonal dokazovanie nasledovnými dôkazmi:

Návrh, oznam o začatí konania podľa § 35 ods. 4) Osp., výzva vo veci žalôb na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľa POHOTOVOSTĚ s.r.o. Bratislava doručená PZ navrhovateľa, úradný záznam, ktorý sudca bol zákonným sudcom v spise 6Er/497/2010 predloženie veci k prideleniu inému sudcovi podľa § 15 ods. 1) Osp. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1) Osp., vyjadrenie všetkých sudcov OS v Čadci, uznesenie KS v Žiline o nevyhlásení zákonnej sudkyne Mgr. Andrei Kubjatkovej z rozhodovania v tejto veci, procesné poučenia súdu doručené účastníkom konania, výzva obom účastníkom konania, či došlo k predbežnému prejednávaniu nároku s nadriadeným orgánom a s akým výsledkom, vyjadrenie odporkyne zo dňa 5.9.2013 lustrácia Sociálnej poisťovne, lustrum živých sporov povinného, návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania a prerušenie konania, zoznam žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, z ktorého súd zistil, že voči povinnému bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spis 10 C/161/2012, u ktorého je pripojený 6Er/497/2010.

Povinný sa ako svedok na pojednávanie nedostavil.

Z vykonaných dôkazov zistil nasledovný skutkový stav, ktorý vzhľadom k poučeniu podľa § 120 ods. 4 OSP a § 205a OSP obsiahnutom v procesných poučeniach súdu považoval za uzavretý a nemenný (resp. ktorý možno zmeniť len za splnenia podmienok uvedených v § 205a OSP).

Preukázaný, chronologicky usporiadaný skutkový stav je nasledovný:

Z pripojeného exekučného spisu 6Er/497/2010 mal súd preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 29.3.2010, právoplatný dňa 10.5.2010. Návrh na vydanie poverenia bol podaný dňa 13.8.2010, súd rozhodol dňa 29.11.2010. Žaloba o náhradu škody pre nesprávny úradný postup bola podaná dňa 27.9.2012. Zo zmluvy o úvere mal súd preukázané, že navrhovateľ svoju pohľadávku nezabezpečil preventívne zabezpečovacími prostriedkami. Lustráciou sporov súd zistil, že povinný je účastníkom konania aj v iných sporoch, ako to vyplýva z čl. 54) spisu. Tým mal súd preukázané, že navrhovateľ nezisťoval zadĺženosť povinného ku dňu poskytnutia úveru u iných subjektov, jeho majetkové a finančné pomery, uvedené skutočnosti nemal preukázané ani zo strany navrhovateľa žiadnym dôkazom, čo bolo povinnosťou navrhovateľa.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

- 1) Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prietahy, § 3 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z.z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.).
- 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka).

3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

1) Porušenie právnej povinnosti súdom, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí, nesprávnom úradnom postupe.

V tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti tým, že nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona. Napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 uvedeného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; ...

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 1.6.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 okrem horeuvedeného znenia bolo znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku doplnené tak, že: táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených).

a) Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia je zo dňa 13.8.2010. Súd rozhodol dňa 29.11.2010. Nevydal však poverenie, ale žiadosť zamietol. Súd má zato, že k prieťahom v tomto konaní nedošlo, nakoľko zákonná 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. Nevzťahuje sa na prípad, keď súd poverenie nevydá. Vyplýva to z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

b) Súd má zato, že nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ani k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý by spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov.

Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009).

Preto rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť na vydanie poverenia, súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup. Ako nesprávny úradný postup nevyhodnotil ani procesný postup exekučného súdu pred vydaním rozhodnutia. Procesný postup smeroval k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, jeho výsledkom bolo vydané rozhodnutie, preto procesný postup bol efektívny. Nešlo o nesprávny úradný postup.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 konštatuje, že nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.

Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia preto súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Nevyhodnotil tak ani procesný postup súdu, ktorý mu predchádzal.

Z uvedených dôvodov za splnenia zákonných podmienok podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo možné skúmať len z hľadiska jeho nezákonnosti. Navrhovateľ však nespĺnil zákonné podmienky - nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 1.1.2011. Nepredložil rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a ktorým by bol súd viazaný. Preto súd ustálil, že rozhodnutie, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť na vydanie poverenia, je zákonné.

Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9

ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd poukazuje aj na to, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I ÚS 16/02, I ÚS 63/00).

Z uvedených dôvodov mal súd preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení čo i len jednej podmienky. Preto nespĺnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti.

2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 uvedeného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 uvedeného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 25 ods. 1 uvedeného zákona ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Z uvedeného je zrejmé, že aj na prípad osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorou je aj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, sa podporne aplikujú všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd podporne aplikoval ustanovenia občianskeho zákonníka, najmä spoločné ustanovenia o náhrade škody uvedené v treťom oddieli občianskeho zákonníka. Z úradnej moci je potrebné zaoberať sa aj spoluúčasťou poškodeného navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 Občianskeho zákonníka), ale v prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (R 80/1970 a R 28/1973).

Súd má zato, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia, nemožno vykladať na ťarchu odporkyne. Tým dospel súd k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z.. Podmienky podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona, písm. a), c), d), sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale len na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Svoje obchodné meno si navrhovateľ poškodil sám. Obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa.

V nadväznosti na § 441 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodov už uvedených, škodu, pokiaľ vznikla, si spôsobil výlučne navrhovateľ a jeho právny zástupca svojím zavinením. Navrhovateľ uzatvára spotrebiteľské zmluvy s ekonomicky zle situovanými spotrebiteľmi. Navrhovateľ si návratnosť úveru nepreveroval, ako to robia bankové subjekty. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že povinný v čase uzavretia úverového vzťahu bol už zadlžený u viacerých subjektov. Bolo preukázané, že jeho príjem vzhľadom k už existujúcim záväzkom, ktoré nesplácal, nemohol pokryť nový dlh. Napriek tomu navrhovateľ povinnému poskytol ďalší úver. Bolo v konaní preukázané, že navrhovateľ nezabezpečil návratnosť úveru dohodou o zrážkach zo mzdy, ručením, záložným právom na nehnuteľnosť a podobne. Opakovane poskytoval úvery neplatičom navrhovateľa, čo bolo pre navrhovateľa objektívne zistiteľné z jeho vlastnej evidencie. Takým postupom samotný navrhovateľ a jeho právny zástupca zhoršil majetkovú situáciu povinného, sám znemožnil vymožiteľnosť dlhu. Je v konaní preukázané, že povinný prestal splácať dlh po uzavretí úverovej zmluvy a nie až po rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Vznik škody spôsobil navrhovateľ a jeho právny zástupca aj nečinnosťou. Z exekučného spisu mal súd zistené, že rozhodcovský rozsudok bol vykonateľný dňa 13.5.2010. Žiadosť o vydanie poverenia podal navrhovateľ až dňa 13.8.2010. Je teda

preukázané, že s oneskorením uplatňoval svoje práva voči povinnému. Takým konaním v celom rozsahu navrhovateľ a jeho právny zástupca zavinil nevyožiteľnosť nároku voči povinnému a tvrdenú škodu.

Tým mal súd preukázané, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy. Tvrdenú škodu si spôsobil svojím zavinením navrhovateľ a jeho právny zástupca, pokiaľ vznikla.

3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie), ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietiahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prietiahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu, pred tvrdenými prietiahmi, bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno neunesol, preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Tým zároveň súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť odporkyne za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie voči odporkyni v celom rozsahu zamietol.

Príčinnú súvislosť súd zistil medzi postupom navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a vzniknutou tvrdenou škodou. Ich postup má bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s tvrdenou škodou. Bez takého konania by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Konanie navrhovateľa a jeho právneho zástupcu v príčinnej súvislosti s tvrdenou škodou súd videl v tom, že uzatvárali úverové zmluvy s nemajetnými spotrebiteľmi, nepreverovali majetkovú situáciu spotrebiteľov, nepreverovali, či je spotrebiteľ zamestnaný alebo bez príjmu, nepreverovali zadlženosť u iných subjektov, ignorovali opakovanú zadlženosť u samotného navrhovateľa, nepreverovali, že spotrebiteľ je účastníkom mnohých súdnych konaní, nepreverovali zaťaženosť nehnuteľnosťami spotrebiteľa, nezabezpečili návratnosť úveru zákonnými zabezpečovacími prostriedkami - záložným právom, ručením, dohodou o zrážkach zo mzdy a podobne, oneskorene, s prietiahmi, sa domáhali práv na uspokojenie pohľadávky voči spotrebiteľovi. Taký záver súdu je preukázaný tým, že povinný prestal splácať úver z nedostatku finančných prostriedkov po uzavretí úverovej zmluvy a nie až po rozhodnutí exekučného súdu. Konanie povinného a vznik tvrdenej škody je teda v príčinnej súvislosti s postupom navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a nie s postupom exekučného súdu.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporkyne sa súd zaoberal aj premlčaním nároku. Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľky na náhradu škody je neexistujúci, preto vznesenou námietkou premlčania sa súd zaoberá len nad rámec ostatných záverov.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 2 uvedeného zákona najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú podľa § 7 a 8.

Podľa § 19 ods. 3 uvedeného zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15, odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6 mesiacov.

O tvrdenej škode sa právny zástupca navrhovateľa dozvedel vydaním uznesenia o zamietnutí poverenia dňa 17.12.2010. Prvýkrát právo mohol uplatniť dňa 18.12.2010, 3-ročná premlčacia lehota by uplynula dňa 18.12.2013. Návrh bol podaný dňa 27.9.2012, teda v zákonnej lehote. Návrh súd nezamietol z dôvodu, že nárok je premlčaný.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd konajúci súd zamietol.

Skutkový stav bol taký, že právny zástupca navrhovateľa dňa 28.8.2013 spolu s termínom pojednávania prevzal aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. Procesný návrh na prerušenie konania vznesol až dňa 11.9.2013. Termín pojednávania bol vytýčený na deň 12.9.2013. Procesný návrh bol vznesený podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostupuje návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Súd dospel k záveru, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci, odmieta platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 OSP z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 OSP predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 OSP v nadväznosti na § 14 ods. 1 OSP. Keďže neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd, ani predseda Okresného súdu v Čadci, nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predseda Okresného súdu v Čadci i nadriadený súd rozhodovali o procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa má za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Preto v nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b) OSP zákonná sudkyňa nepostúpi návrh na zaujatie stanoviska ústavnému súdu.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Toto ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 OSP). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania vecí. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. priet'ahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdí priet'ahy v konaní a sám tieto priet'ahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa.

Súd zamietol návrh navrhovateľa na zrušenie, ktorý vyhodnotil, ako návrh na odročenie pojednávania. Predvolanie s procesnými poučeniami prevzal dňa 28.8.2013. Procesný návrh na odročenie pojednávania vzniesol až dňa 11.9.2013 elektronicky. Pojednávanie bolo vytýčené na deň 12.9.2013. Dôvodom návrhu na odročenie pojednávania bolo objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu. Uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z konania, prevzal dňa 28.8.2013. Už v tomto momente mohol vzniesť procesný návrh na odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu. Súd preto konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 OSP v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Tvrdený dôvod nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Pojednával, aj keď bol navrhovateľ a jeho právny zástupca nečinný. Vychádzal z obsahu spisu. Navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami vytvorili prekážku prítomnosti na pojednávaní. Súd im žiadne prekážky nevytvoril. Tvrdený dôvod súd nevyhodnotil ako závažný dôvod na odročenie veľkého počtu vytýčených vecí navrhovateľa na jeden pojednávací deň. Súd poukázal aj na to, že návrh na odročenie pojednávania nemá náležitosti návrhu podľa § 119 OSP.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh. Spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Úspešnou účastníčkou konania je odporkyňa, patrí jej právo na náhradu trov konania. Uplatnila právo na náhradu trov konania. Trovy konania nevyčísliła v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch: „Od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.“

Podľa § 2 ods. 2 Poplatkového zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporkyni zamietol. Nezaviazal preto odporkyňu ako úspešnú účastníčku konania v nadväznosti na § 2 ods. 2 Poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporkyňu k zaplateniu súdneho poplatku za návrh.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.